

Arrest

nr. 139 844 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van inreisverboden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 4 september 2014 onontvankelijk verklaard.
Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2014 werd ingediend door

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid. De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij na ontvangst van verblijfspapieren onmiddellijk zouden kunnen beginnen werken, dat zij totaal verankerd en ingeburgerd zouden zijn (zie bewijs cursus maatschappelijk oriëntatie), dat zij sterke sociale banden zouden hebben met België en zijn autochtone bevolking, dat zij een sociaal netwerk uitgebouwd zouden hebben met vele vrienden die bevestigen dat zij hun uiterste best doen om zich in de maatschappij te integreren, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen verklaarden in België te zijn aangekomen op 22 juni 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 juni 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15 juli 2011 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in, deze werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 augustus 2011 met een beslissing van weigering tot inoverwegingname. De duur van de asielpcedures - namelijk 1 jaar 2 dagen voor de eerste en 1 maand 13 dagen voor de tweede - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter, dat er bij hun weten lastens hun ook geen strafonderzoek hangende is en er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Blomme verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat deze verwijzing betreft, merken we op dat meester Blomme echter geen enkel argument naar voor heeft gebracht op grond waarvan de conclusie dat artikel 3 EVRM effectief geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoekers voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De raadsheer stelt eveneens dat het gezin van betrokkene ten zeerste ontwricht zou worden indien er geen machtiging tot verblijf afgeleverd zou worden. In dit verband kunnen we opmerken dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De raadsheer verwijst naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind (Kinderrechtenverdrag) en schrijft dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar het moederland moeten om daar een aanvraag in te dienen. De kinderen zouden zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een

zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragbepalingen zou uitsluiten. Er wordt niet in concreto aangetoond dat de persoonlijke ontwikkeling van de kinderen geschaad zou worden en dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen.

Verzoekers beroepen zich op het feit dat hun minderjarige kinderen in België onderwijs volgen en alle lessen samen met hun klasgenootjes in het Nederlands volgen (zie schoolattesten). Een terugkeer naar het land van herkomst zou de volledige schoolloopbaan van de kinderen teniet doen. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. De scholing van hun kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen zijn daarenboven al sinds meerdere jaren illegaal in België, zij hadden gebruik kunnen maken van een schoolvakantie om naar het land van herkomst terug te keren waardoor de kinderen geen schooljaar hadden hoeven te missen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving gemaakt zou moeten worden.

Meester Blomme stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9.3 worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Artikel 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn."

1.3. Op 4 september 2014 wordt eveneens besloten tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen, die ten aanzien van de eerste en tweede verzoekende partij als volgt gemotiveerd zijn:

"[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden, het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 07.04.2014."

1.4. Op dezelfde datum wordt beslist tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de vierde en vijfde bestreden beslissingen, die ten aanzien van beide verzoekers telkens als volgt gemotiveerd zijn:

"[...] wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar betekend werden, het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten werd aan haar betekend op 07.04.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 09.01.2014. "

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing onontvankelijk moeten worden verklaard, aangezien voor elke vordering een afzonderlijk geding moet worden ingespannen. Zij voert aan dat de beslissingen niet de vereiste samenhang vertonen om met eenzelfde verzoekschrift te worden aangevochten.

2.2. Zoals de verwerende partij zelf al aangeeft, kunnen meerdere vorderingen in eenzelfde verzoekschrift worden ingediend wanneer zij onderling voldoende samenhang vertonen opdat het, in het kader van een goede rechtsbedeling, verantwoord is deze samen te behandelen. Niettegenstaande dat de tweede en derde bestreden beslissing verwijzen naar een andere bepaling uit de vreemdelingenwet dan de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: de beslissingen werden tegelijkertijd genomen door dezelfde ambtenaar, attaché L.V. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat in casu tot de afgifte van de verwijderingsmaatregelen en de inreisverboden werd besloten naar aanleiding van het nemen van de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag. Daarenboven wordt in de inreisverboden uitdrukkelijk verwezen naar de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten : *"de beslissing tot verwijdering van 04.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod"*. Aldus stelt de Raad vast dat er in casu wel degelijk samenhang kan worden vastgesteld tussen de bestreden beslissingen. De Raad is om deze redenen van oordeel dat er in casu sprake is van voldoende verknochtheid om de bestreden beslissingen in een en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat zij toelichten als volgt :

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- *de ingeroepen elementen van integratie kunnen niet beoordeeld worden aangezien deze voorwerp zijn van beoordeling ten gronde*
- *de duur der procedures was niet onredelijk lang*
- *geen schending van art. 3 EVRM of art. 3 Kinderrechtenverdrag is bewezen*
- *de ingeroepen redenen van onmogelijkheid tot terugkeer naar hun land van herkomst werden reeds onderzocht in andere procedures en kunnen nu niet meer aanvaard worden als buitengewone omstandigheden*
- *de scholing van de kinderen kan worden verdergezet in het land van herkomst*
- *ook de overige elementen niet kunnen aanvaard worden*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan en ook moet ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van verschillende jaren met schoolgaande kinderen ten laste.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is volkomen ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande in vaste rechtspraak heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat nochtans dient aangenomen te worden dat langdurige procedure en medegaand verblijf wel degelijk bepaalde rechten gaat scheppen en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de ter-zake doende elementen zich opdringt.

Dat dit ook geldt voor wat betreft de nieuw voorgelegde documenten en elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer dewelke nog niet werden voorgelegd in eerdere procedures. “

3.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het eerste middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS nr. 39.750 van 18 juni 1992, Arr. RvS 1992, z.p.).

3.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.1.4. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer

worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.1.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.6. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekers aangehaalde argumenten en elementen betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft onderzocht. De overwegingen van de gemachtigde laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht. De Raad wijst er daarbij op dat de gemachtigde wettelijk gezien een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.7. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partijen hier schijnbaar vergeten.

3.1.8. De Raad wijst er tot slot op dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS, nr. 198.769 van 9 december 2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van het bestuur om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat zij toelichten als volgt :

"TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Dat verzoekers nu juist niet terugkunnen naar hun land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kunnen indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt van uitgegaan alsof verzoekers zomaar een visum zouden kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekers terug naar hun land van herkomst zouden zijn gegaan, zij nooit enig visum zullen kunnen bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien het feit dat in casu de aanvraag ook niet in het land van herkomst kan/moet ingediend worden, aangezien in Dagestan/Tsjetsjenië geen Belgische ambassade is, en verzoekers zouden moeten gaan naar de ambassade in Moskou, die op honderden kilometers afstand is gelegen.

Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures / hypotheses dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden."

3.2.2. Verzoekers verwijzen samenvattend opnieuw naar hun integratie en zij menen dat de afwijzing van hun asielaanvraag niet tot gevolg heeft dat hun situatie in België en hun humanitaire omstandigheden door de gemachtigde niet meer dienen te worden onderzocht, daar het voorwerp van de asielprocedure uiteraard verschillend is van het voorwerp van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.2.3. De Raad wijst naar de motieven van de bestreden beslissing, waaruit afdoende blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met alle aangevoerde elementen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, vermits elementen van persoonlijke integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door in de aanvraag te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal netwerk, hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. Pas indien het bestuur van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening houdt met de elementen van integratie.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat zij toelichten als volgt :

"DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie, de voorgelegde bewijsstukken inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekers en hun gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is langdurig verblijf in België gedurende verschillende jaren zonder enig probleem
- de kinderen genieten onderwijs in België
- de verzoekers zijn totaal verankerd
- verzoekers spreken de taal
- zij kunnen onmogelijk terug naar hun land van herkomst

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht wordt.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Dagestan/Tsjetsjenië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekers gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoende maar normaal is dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België kunnen indienen.

Verzoekers verwijzen naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met be-wezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoekers hebben verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hen ge-realiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet.

Het staat vast dat als verzoekers thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoeker. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW."

3.3.2. Voor wat betreft de vermeende schendingen van de materiële motiveringsplicht, de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

3.3.3. Aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM geldt dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partijen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat het gezin van verzoekers zou worden ontwricht. Daarenboven wordt in de motivering van de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De raadsheer stelt eveneens dat het gezin van betrokkene ten zeerste ontwricht zo worden indien er geen machtiging tot verblijf afgeleverd zou worden. In dit verband kunnen we opmerken dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet geschonden wordt aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”* Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat zij toelichten als volgt :

“VIERDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

In Dagestan/Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Noord-Kaukasus-regio.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasus-regio het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in het land van herkomst diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt terugge-stuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt eveneens ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoeker, waarbij wordt gesteld dat verzoekers geen bewijs leveren van schending art. 3 EVRM, doch anderzijds dient vastgesteld te worden dat de medische situatie van verzoekers in het algemeen, en de medische toestand van verzoeker in het bijzonder, geenszins wettig in ogenschouw genomen terwijl deze als humanitaire redenen wel kunnen in-geroepen worden en dienen beoordeeld te worden ook in het kader van de huidige procedure.”

3.4.2. Verzoekers menen dat er geen rekening zou zijn gehouden met de situatie in het land van herkomst. Verzoekers achten hun rechten van verdediging geschonden doordat zomaar een bevel om het grondgebied aan hen betekend werd.

3.4.3. In antwoord op verzoekers kritiek blijkt dat de in casu bestreden beslissing genomen werd zonder verwijderingsmaatregel, zodat hun beschouwingen iedere grondslag missen.

3.4.4. De Raad stelt vast dat het door verzoekers ontwikkelde vierde middel kennelijk geen betrekking lijkt te hebben op de in casu bestreden beslissing van 4 september 2014 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet onontvankelijk zijn (RvS, nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. RvS, 1993, z.p.).

3.4.5. Verzoekers verwijzen slechts op vage wijze naar de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, zonder daarbij evenwel in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing zelf. Immers werd door de gemachtigde terecht reeds vastgesteld dat de loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

3.4.6. Verzoekers voeren aan dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair is en dat ontvoeringen en verdwijningen belangrijke onveiligheidsfactoren uitmaken. Onder foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen, *"die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht"* (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het artikel 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit de asielaanvragen van verzoekers dewelke reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen negatief werden beantwoord op respectievelijk op 4 februari 2011 en 26 juli 2011.

3.4.7. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS, nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS, nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS, nr. 104.674 van 14 maart 2002). Andermaal beperken verzoekers zich tot een algemeen betoog zonder daarbij afbreuk te kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

3.4.8. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekende partijen niet het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.

3.4.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS, nr. 101.624 van 7 december 2001). De bestreden beslissing die supra reeds werd geciteerd is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven omkleed.

Wat betreft de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel tonen verzoekers niet aan als zou het bestuur zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat het bestuur deze gegevens niet correct gekwalificeerd zou hebben. Evenmin tonen verzoekers aan dat er geen grondig onderzoek naar hun aanvraag werd gevoerd noch dat elementen uit hun aanvraag onbeoordeeld bleven in de motivering van de bestreden beslissingen.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekers niet toelichten op welke wijze de bestreden beslissingen precies dit wetsartikel schenden. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook om die reden naar vaste rechtspraak van de Raad van State onontvankelijk.

Het vierde middel is niet gegrond.

3.5.1. Verzoekers voeren een vijfde middel aan dat zij toelichten als volgt :

*"VIJFDE MIDDEL SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERMV (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht ge-worden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om alle redenen hierboven vermeld eveneens het aan elk van de verzoekers me-debetekende bevel om het grondgebied te verlaten evenals het medebetekend inreis -verbod, bestreden worden en de vernietiging en tevens schorsing zich opdringt."

3.5.2. Verzoekers verwijzen in het laatste middel nogmaals naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De Raad verwijst dan ook naar de bespreking van artikel 3 van het EVRM in voorgaand middel. Verzoekers beschouwingen nopens de subsidiaire beschermingsstatus kunnen evenmin worden aangenomen. Uit de gegeven waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissingen van 23 februari 2011 na gedegen onderzoek de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. In zijn arresten nr. 63 769 en nr. 63 770 van 24 juni 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals geoordeeld dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus verzoekers dienden te worden geweigerd. Verzoekers hun beschouwingen zijn dan ook niet dienstig.

3.5.3. In zoverre verzoekers zich beroepen op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM blijkt uit de rechtsleer dat artikel 13 EVRM alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt (cfr. J. VELU en R. ERGEC, "La Convention Européenne des droits de l'homme", Bruxelles 1990, p. 93.).

3.5.5. Verzoekers beperken hun betoog tot ongestaafde beschouwingen, terwijl de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van hun asielaanvraag en niet werden weerhouden. In zoverre verzoekers middels hun uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zouden beogen, herhaalt de Raad dat zij zulke beoordeling niet vermag te maken.

3.5.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820). Zoals uit de uitvoerige bespreking van de middelen blijkt, werden de bestreden beslissingen van 4 september 2014 wettig en naar rede genomen.

Het vijfde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT